

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/126/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2619010093
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2619010093.4

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaného K. M., nar. XX.XX.XXXX, pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona, o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Senica č. k. 1T/23/2019-213 zo dňa 13.07.2020, na verejnom zasadnutí konanom dňa 12.10.2021 v Trnave, takto:

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie okresného prokurátora **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Senica č.k. 1T/23/2019-213 zo dňa 13.07.2020 bol obžalovaný K. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y. XX, O. H., prechodne bytom Na G. XXXX/XX, L. H., uznaný vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

že

dňa 11.03.2018 v čase o 13:45 hod viedol vozidlo zn. Škoda Octavia, EČ: 8T11503, po ceste II. triedy č. 590 (ulica Domky) v meste Y. R., ktorá je na križovatke s cestou II. triedy č. 500 (ulica M. R. Štefánika) označená dopravnou značkou „Daj prednosť v jazde“, pričom vošiel do križovatky a začal odbočovací manéver vľavo, napriek tomu, že videl, že po ceste II. triedy č. 500 v smere od mesta Senica ide v odbočovacom pruhu vľavo na cestu III. triedy č. 1140 (ulica Hviezdoslavova) cyklistka E. P., ktorej nedal prednosť v jazde, následkom čoho došlo k nárazu bicykla do ľavej zadnej časti vozidla zn. Škoda Octavia a následnému pádu cyklistky E. P. na zem, čím obžalovaný porušil ustanovenie § 20 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov, pričom poškodená E. P., nar. X.X.XXXX, bytom Y. R., M. R. Y. XXX/XX pri páde utrpela ťažké zranenia, zlomeninu tela pravej ramennej kosti, zlomeninu dolného konca pravej ramennej kosti, zlomeninu nosovej kosti vľavo, pomliaždenie ľavej strany tváre s povrchovými tržnými ranami s dobou liečenia približne 3 mesiace podľa znaleckého posudku prof. MUDr. Jozefa Lohnerta CSc.,

Za tento skutok okresný súd uložil obžalovanému podľa § 157 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j), písm. l) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 1 rok. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona okresný súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienenečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému určil skúšobnú dobu v trvaní jeden rok.

O náhrade škody okresný súd rozhodol podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku tak, že poškodených E. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. R. Y. XXX/XX, Y.-Y. a Všeobecnú zdravotnú poisťovňu, a.s., IČO: 35937874, so sídlom Panónska cesta 2, Bratislava - mestská časť Petržalka 851 04, s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 213-216.

Z obsahu spisu vyplýva, že prokurátor Okresnej prokuratúry Senica podal na Okresný súd Senica dňa 21.02.2019 obžalobu na obžalovaného pod sp. zn. Pv 258/18/2205-15 zo dňa 20.02.2019 pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona na skutkovom základe obžaloby.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní dňa 13.07.2020 po zákonom poučení urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, o tom, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Okresný prokurátor ako aj poškodená navrhli vyhlásenie obžalovaného prijať, na čo okresný súd podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal vyhlásenie obžalovaného o vine zo spáchania skutku kladeného mu za vinu v obžalobe. V dôsledku vyhlásenie o vine okresný súd rozhodol tak, že vykoná dokazovanie len vo vzťahu k výroku o treste.

Okresný súd následne vo vzťahu k uloženiu trestu vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, oboznámením sa s listinnými dôkazmi, a to odpisom z registra trestov na obžalovaného, výpisom z ústrednej evidencie priestupkov, lustráciou v rezorte GP SR, lustráciou v databáze súdov a STA, evidenčnou kartou vodiča, znaleckým posudkom znalca Ing. Adriana Pupalu a tiež kamerovým záznamom z predmetnej dopravnej nehody. Z takto vykonaného dokazovania zistil, že obžalovaný doposiaľ nebol súdne trestaný, pričom bol jedenkrát priestupkovo postihnutý (priestupok na úseku cestnej premávky). Technickou príčinou dopravnej nehody boli viaceré skutočnosti, a to jednak na strane obžalovaného ako aj na strane poškodenej. Technika jazdy obžalovaného, kedy nedal poškodenej prednosť v jazde bola nesprávna, pričom nesprávna bola aj technika jazdy poškodenej, ktorá pri odbočovaní z hlavnej cesty vľavo na vedľajšiu cestu začala meniť smer jazdy vľavo a prešla do protismeru ešte pred koncom odbočovacieho jazdného pruhu na hlavnej ceste a s bicyklom jazdila v koridore, ktorý smeroval do protismeru vedľajšej cesty, na ktorú by vchádzala cez priečnu súvislú čiaru. Tento nesprávny prvok v technike jazdy poškodenej znemožnil zabrániť dopravnej nehode, a tým odvrátiť kolíziu situáciu, ktorú vyvolal obžalovaný. Pri úvahách o uložení trestu okresný súd prihliadol na to, že obžalovaný je riadne zamestnaný, viedol riadny život a nikdy nebol trestne stíhaný. V čase dopravnej nehody nebol obžalovaný pod vplyvom alkoholu. Obžalovaný sa k spáchaniu skutku priznal, skutok riadne oľutoval, poškodenej ponúkol pomoc (aj znášaním nákladov na liečbu). V danom prípade išlo o nedbanlivostné konanie obžalovaného, u obžalovaného súd nezistil žiadne prítiažujúce okolnosti, avšak zistil dve poľahčujúce okolnosti. Súd zároveň prihliadol aj na osobu obžalovaného, jeho pomery, možnosť nápravy, následok jeho nedbanlivostného konania. Pri ukladaní trestu sa okresný súd nestotožnil s návrhom okresného prokurátora o uložení trestu zákazom činnosti viesť motorové vozidlá vo trvaní najmenej jeden rok, pretože takýto trest by podľa názoru okresného súdu bol uložený nadbytočne, neúčelne a v rozpore s § 34 Trestného zákona. K dopravnej nehode došlo pred viac ako dvoma rokmi, od spáchania skutku sa obžalovaný nedopustil žiadnych priestupkov na úseku cestnej premávky. Pred spáchaním skutku bol obžalovaný len jedenkrát priestupkovo riešený, a to uložením pokuty. Obžalovaný nie je osobou, ktorá by sa dopúšťala priestupkov na úseku dopravy často alebo opakovane, a preto podľa názoru súdu nie je potrebné zabezpečovať ochranu spoločnosti, resp. ostatných účastníkov cestnej premávky, pred osobou obžalovaného uložením trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá. Uloženie takéhoto trestu by malo v konečnom dôsledku vplyv aj na rodinu obžalovaného, keďže obžalovaný uviedol, že stratou vodičského oprávnenia by prišiel o svoje zamestnanie, nakoľko vozidlo potrebuje šoférovať v zamestnaní takmer každý deň. Ďalší dôvod neuloženia tohto druhu trestu spočíval v okolnostiach spáchania skutku, keď k vzniku dopravnej nehody došlo spoluzavinením poškodenej. Preto okresný súd pristúpil k uloženiu podmieneného trestu odňatia slobody v trvaní jeden rok, s určením skúšobnej doby na jeden rok, t.j. trest na samej spodnej hranici trestnej sadzby. Takýto trest okresný súd považoval za dostatočný, adekvátny a spravodlivý, napĺňajúci účel ukladania trestu tak ako je to vyjadrené v § 34 Trestného zákona.

Proti tomuto rozsudku čo do výroku o treste podal odvolanie okresný prokurátor, ktoré odôvodnil na č.I. 219.

Okresný prokurátor poukazuje na to, že obžalovaný sa skutku dopustil v súvislosti s porušením povinnosti podľa § 20 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke. Keďže sa skutku dopustil v súvislosti s vedením motorového vozidla, bolo nutné ukladať mu okrem iného aj trest zákazu

činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu. U obžalovaného sa nejednalo o prvý prehrešok, už v minulosti bol priestupkovo postihnutý za prekročenie rýchlosti. V danom prípade bolo potrebné prihliadnúť aj na následok, a to spôsobené zranenia poškodenej, ktoré možno kvalifikovať ako ťažkú ujmu na zdraví. Navrhuje, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a obžalovaného bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu po dobu v trvaní najmenej jeden rok.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 12.10.2021 za prítomnosti zástupcu Krajskej prokuratúry v Trnave, na ktorom oboznámil prítomných s napadnutým rozsudkom, odvolaním okresného prokurátora, odpisom registra trestov ako aj podstatným obsahom spisu. Verejného zasadnutia sa nezúčastnil obžalovaný, poškodená ani splnomocnený zástupca poškodenej Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., na čo senát odvolacieho súdu vyhlásil uznesenie, ktorý rozhodol o tom, že verejné zasadnutie sa vykoná aj v ich neprítomnosti. Zástupca Krajskej prokuratúry v Trnave zotrval na dôvodoch podaného odvolania, navrhol uloženie trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu po dobu najmenej jeden rok.

Podľa ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku, event. napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 Trestného poriadku odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie okresného prokurátora nie je dôvodné, v dôsledku čoho sú splnené podmienky pre jeho zamietnutie v zmysle § 319 Trestného poriadku.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci vykonal všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii, a to pri uplatnení všetkých základných zásad, ktoré trestný proces upravujú. Vo vzťahu k napadnutému výroku o treste obžalovaného okresný súd zrozumiteľne vysvetlil akými úvahami sa pri ukladaní trestu spravoval, a tieto následne premietol aj do odôvodnenia napadnutého rozsudku. Pokiaľ ide o odôvodnenie rozsudku, tento zodpovedá zákonným požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 168 Trestného poriadku a odvolací súd sa bez výhrad s týmto odôvodnením stotožňuje a odkazuje naň. Na skonštatovanie správnosti odvolací súd uvádza nasledovné:

Z obsahu podaného odvolania vyplýva, že okresný prokurátor napadol rozsudok okresného súdu výlučne čo do výroku o treste, preto predmetom odvolacieho konania je preskúmanie rozsudku vo vzťahu k tomuto výroku. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že obžalovaný urobil na hlavnom pojednávaní dňa vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku o tom, že je vinný zo spáchania skutku, ktorý sa mu kládol za vinu, preto okresný súd so súhlasom okresného prokurátora vyhlásenie obžalovaného prijal. Pretože inštitút uznania viny svojou povahou vylučuje preskúmanie skutkového stavu konštatovaného výrokom obžaloby a obžalobou určenej právnej kvalifikácie po prijatí vyhlásenia obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, odvolací súd nemohol preskúmať tento výrok z hľadiska jeho zákonnosti a odôvodnenosti. Proti výroku o vine v tomto prípade teda odvolanie ako opravný prostriedok nie je prípustné, tento výrok je právoplatný. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 2To/5/2011 zo 7. februára 2012).

Vzhľadom na to, že obžalovaný sa svojim konaním dopustil spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona v spojení s § 138 písm. h) Trestného zákona, trestná sadzba za spáchaný skutok je v rozmedzí 1 rok až 5 rokov. Čo sa týka uloženého trestu, v tomto smere okresný súd správne vychádzal zo zásad uvedených v § 34 ods. 4 Trestného zákona a účelu trestu, prihliadol najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti nápravy. U obžalovaného boli zistené poľahčujúce okolnosti v zmysle § 36 písm. j) a písm. l) Trestného zákona, t. j. priznal sa k spáchaniu trestného činu, tento úprimne oľutoval a doposiaľ viedol riadny život. Priťažujúce okolnosti zistené neboli.

Pokiaľ ide o uloženie trestu, primárne je potrebné uviesť, že primeranosť trestu je nevyhnutným predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy

páchateľa je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatel'a pochopiteľne nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu tak možno považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného. V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu tzv. sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Práve sudcovskou individualizáciou trestu má byť naplnená požiadavka primeranosti trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu.

Trest zákazu činnosti, ukladaný v súvislosti s trestnými činmi v doprave, je svojou povahou trestom viac preventívnym než represívnym. Má ochrániť spoločnosť pred tými, ktorí riadenie motorového vozidla nevládli a v príčinnej súvislosti s tým inému ublížili na zdraví alebo spôsobili smrť, či už z dôvodu svojho opakovaného ľahkovážneho alebo arogantného prístupu k tejto činnosti, z dôvodu zjavne nedostatočnej skúsenosti s riadením motorového vozidla, z dôvodu ignorovania skôr uloženého trestu zákazu činnosti, z dôvodu požitia alkoholu alebo iných návykových látok pred jazdou alebo z iných relevantných dôvodov. Pri úvahách, či páchatel'ovi trestného činu trest zákazu činnosti uložiť alebo nie, by teda súd mal zohľadňovať najmä to, či možno počas doby trvania zákazu činnosti riadenia motorového vozidla dôvodne očakávať dosiahnutie vyššej ochrany spoločnosti pred týmto konkrétnym páchatel'om trestného činu oproti stavu, aký by tu bol v prípade neuloženia tohto trestu.

Vzťahnúc túto ústavnú axiómu na ustanovenia Trestného zákona, upravujúce právny režim trestu zákazu činnosti a podmienky jeho ukladania (t.j. ak bol čin spáchaný v súvislosti s istou činnosťou), dospel odvolací súd k záveru, že požiadavke ochrany spoločnosti a výchovy obžalovaného k tomu, aby v budúcnosti viedol riadny život, bude v jeho prípade učené zadosť uložením trestu odňatia slobody v trvaní jeden rok, za súčasného podmieneného odkladu výkonu trestu po dobu plynutia skúšobnej doby v trvaní jeden rok, a to bez uloženia trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu po akúkoľvek dobu.

Je nesporné, že obžalovaný spáchal skutok v súvislosti s porušením povinnosti uloženej mu podľa zákona (a to porušením povinnosti vyplývajúcej z § 20 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke v znení neskorších zmien a doplnení), čo by bez ďalšieho eventuálne mohlo odôvodňovať uloženie trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu. Okrem uvedeného však na strane obžalovaného existovalo niekoľko významných okolností, ktoré obžalovanému poľahčovali a nasvedčovali tomu, že podmienne uložený trest odňatia slobody bude pre nápravu obžalovaného dostačujúci. Obžalovaný je držiteľom vodičského oprávnenia od svojich 18 rokov, t.j. k dnešnému dňu už viac ako 27 rokov. Počas tohto obdobia nespôsobil dopravnú nehodu, pričom ani nebol účastníkom dopravnej nehody. Je zjavné, že v prípade obžalovaného nejde o neskúseného vodiča. Rovnako nebolo preukázané, že by obžalovaný zavinil zrážku s poškodenou arogantnou, či bezohľadnou jazdou. Obžalovaný bol doposiaľ jedenkrát priestupkovo riešený, a to pre priestupok na úseku cestnej premávky (prekročenie rýchlosti), v roku 2018, a to dva mesiace pred spáchaním skutku. Do priestupkového postihu viedol riadny život, rovnako od spáchania skutku vedie riadny život, nedopustil sa žiadnych previnení. V čase spáchania skutku (a tiež v súčasnosti) je riadne zamestnaný, podmienku výkonu zamestnania je vodičské oprávnenie. Stratou vodičského oprávnenia by bola zmarená nielen možnosť vykonávať svoje povolanie (a tým aj ohrozenie uspokojovania základných životných potrieb obžalovaného) ale aj riziko zmarenia možnosti plniť si vyživovaciu povinnosť k svojim dvom maloletým deťom, a tiež svoje deti navštevovať, čo by v konečnom dôsledku nesledovalo zásadu tzv. personalitu trestu, v zmysle ktorej by mal trest podľa možnosti postihnúť výlučne len páchatel'a trestného činu tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu.

Obžalovanému okrem vyššie uvedeného poľahčuje aj jeho samotné konanie bezprostredne po zrážke s poškodenou, kedy sa snažil poškodenú pomôcť, zaujímal sa o jej zdravotný stav, opakovane sa ospravedlnil a vyjadril ľútosť (odvolací súd ani v najmenšom nepochybuje o úprimnom vyjadrení ľútosťi), prejavil snahu o náhradu škody, ktorú utrpela poškodená. Obžalovaný ochotne spolupracoval s OČTK, poskytol riadnu súčinnosť, na jednotlivé úkony prípravného konania sa dostavil, rovnako sa riadne dostavil aj na hlavné pojednávanie, na ktorom učinil vyhlásenie o vine, ku skutku sa priznal, následky v podobe ujmy na zdraví poškodenej nezľahčoval, vinu sa nesnažil preniesť na poškodenú.

V neposlednom rade je nutné pripomenúť to, že k zrážke poškodenej s obžalovaným došlo z nedbanlivosti, obžalovaný v rozhodnom čase nesprávne vyhodnotil situáciu v cestnej premávke, poškodenú nechcel zraziť. Poškodená utrpela zranenia, ktoré znalec vyhodnotil ako ťažké, avšak k uvedenému je potrebné dodať, že k zrážke nedošlo výlučným zavinením obžalovaného. Zo znaleckého posudku znalca Ing. Adriana Pupalu č. 11/2018 (bod 2.6.3. znaleckého posudku) vyplýva, že príčinou dopravnej nehody bola nielen nesprávne technika jazdy obžalovaného (keď pri odbočovaní z vedľajšej cesty nedal prednosť poškodenej, ktorá prechádzala po hlavnej ceste) ale aj nesprávna technika jazdy poškodenej, ktorá počas jazdy zvolila nesprávny koridor jazdy, začala meniť smer jazdy tak, že prešla do protismeru ešte pred koncom odbočovacieho jazdného pruhu, so svojim bicyklom jazdila v koridore, ktorý smeroval do protismeru vedľajšej cesty, čím bolo určené spoluzavinenie poškodenej na dopravnej nehode.

Nemožno súhlasiť ani s argumentáciou okresného prokurátora o tom, že spáchanie skutku v súvislosti s vedením motorového vozidla bez ďalšieho odôvodňuje uloženie trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu. K uvedenému odvolací súd poukazuje na konštančné závery judikatúry Najvyššieho súdu SR, podľa ktorej pri trestných činoch spáchaných vedením motorového vozidla nie je uloženie trestu zákazu činnosti obligatórne, teda povinné. Neuložiť páchatelovi trestného činu na úseku dopravy, ktorým bolo spôsobené ublíženie na zdraví inej osobe, trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá je možné v prípadoch hodných osobitného zreteľa, najmä s poukazom na osobu páchatela (jeho bezúhonnosť), uveriteľnú ľútosť, spoluzavinenie poškodeného, pomoc poškodenému, a podobne. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2To/86/2019 zo dňa 23. októbra 2019).

Vyššie uvedený záver vyplýva napokon aj z konštrukcie tohto trestu v zmysle § 61 ods. 2 Trestného zákona, podľa ktorého „Trest zákazu činnosti môže súd uložiť...“, z čoho je zrejmé, že nejde o paušálne ukládanie trestu zákazu činnosti pri spáchaní skutku súvisiaceho s určitou činnosťou vždy, ale o voľnú úvahu súdu v rámci hodnotenia osoby obžalovaného ako páchatela a možností jeho nápravy. Účelom trestu zákazu činnosti je predovšetkým zabrániť opakovaniu trestného činu a preto jeho uloženie je plne odôvodnené vtedy, keď páchatel trestným činom v doprave vyvolá pochybnosť o svojej spoľahlivosti alebo spôsobilosti k vedeniu motorových vozidiel.

V tomto prípade však možno s poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti jednoznačne skonštatovať, že obžalovaný svojím konaním žiadnu pochybnosť o vedení motorového vozidla nevyvolal, resp. porušenie povinností ku ktorému konaním obžalovaného došlo nebolo takej intenzity, ktorá by odôvodňovala postihnúť obžalovaného aj trestom zákazu činnosti viesť motorové vozidlá.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd odvolanie okresného prokurátora podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 170 ods. 6 Trestného poriadku a tiež § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.